

Arrest

nr. 329 738 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

1.2. Op 7 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 202 272 van 12 april 2018.

1.3. Op 14 juni 2018 diende verzoeker een tweede VIB in. Op 8 augustus 2018 nam het CGVS een beslissing tot onontvankelijkheid van het VIB.

Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 214 912 van 9 januari 2019. Op 1 maart 2019 diende verzoeker een derde VIB in, dat op 16 oktober 2019 ook onontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

1.4. Op 3 januari 2020 diende verzoeker een vierde VIB in. Dit werd eveneens afgesloten met een beslissing tot onontvankelijkheid van het CGVS op 29 september 2020.

1.5. Op 28 juni 2021 nam de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 260 995 van 23 september 2021.

1.6. Op 6 december 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 7 april 2023 diende verzoeker een vijfde VIB in. Dit werd eveneens afgesloten met een beslissing tot onontvankelijkheid van het CGVS.

1.8. Op 13 juli 2023 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond. Dit is thans de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2021 te Blankenberge werd ingediend door :

*S., S. Z. (R.R.: [...])
nationaliteit: Afghanistan geboren te
Sanglakht op [...].01.1993
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op het risico op foltering of onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer, een schending van artikel 3 EVRM en het nonrefoulementbeginsel. Hij verwijst tevens naar terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat als bijlage werd toegevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017.

Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, het risico op foltering of onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer en de onmogelijkheid voor terugkeer betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het Commissariaat-Generaal voor de en de Staatlozen duidelijk wordt gesteld dat: “(...) het CGVS meent dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.” (CGVS d.d. 06.07.2017). Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst

Betrokkene diende op 16.11.2015 zijn eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op datum van 06.07.2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot: “uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus” wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om te veronderstellen dat betrokkene een misdaad tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan. Er werd geconcludeerd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene bewust heeft bijgedragen aan het begaan van oorlogsmisdaden. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd op 16.04.2018 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Verblifsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige aanwijzingen van een substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, feiten die hij in zijn land van herkomst heeft gepleegd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het CommissariaatGeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 06.07.2017. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951. Uit de beslissing van het

CGVS blijkt dat betrokkene actief was als groepsleider bij de ALP (Afghan Local Police) tussen half november/half december 2014 en 6 juli 2015 in het district Jalrez, provincie Maidan Wardak. Verschillende leden van de ALP over heel Afghanistan hebben zich schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Op het moment dat betrokkene lid was van de ALP blijken zich verschillende wrede daden te hebben afgespeeld in zijn provincie, Maidan Wardak. Betrokkene blijkt rechtstreeks betrokken geweest te zijn bij diverse gevechten tussen de ALP en de taliban. Betrokkene verklaarde onder meer op verschillende mensen geschoten te hebben en hen getracht hebben te raken, ongeacht de activiteiten van de taliban op dat moment. Betrokkene verklaarde verder dat hij zes taliban arresteerde en toen een soldaat beval ze allemaal te doden. Toen betrokkene merkte dat de soldaat traag was pakte hij zelf het wapen en schoot hij ze allemaal dood. Het blijkt dat betrokkene doelbewust tegenstanders die hors combat waren heeft gedood, wetende dat het niet conform was met de regels van de Afghaanse overheid. Hoewel betrokkene geen hoge positie in de hiërarchie van de ALP innam, kan niet anders dan besloten worden dat betrokkene zich door zijn concrete activiteiten persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdaden door het doden van personen die op dat moment niet meer actief deelnamen aan de vijandelijkheden gezien hun overgave en verwondingen. Betrokkene deed dit vrijwillig en werkte in volle bewustzijn mee aan deze praktijken. Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten niet in België begaan werden, de ernst van de feiten toch wel vaststaat. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie (het juridisch limbo) waarin hij zich nu bevindt. Zijn gedrag in België weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn (mede)verantwoordelijkheid daarvoor.

Betrokkene diende nog vijf VIB in, dit op 14.06.2018, 01.03.2019, 03.01.2020, 24.02.2022 en 07.04.2023, die allen werden afgesloten met een niet ontvankelijke beslissing door het CGVS. Behalve de eerste van deze aanvragen, toen betrokkene nog beroep indiende bij de RvV. Dit beroep werd verworpen op 11.01.2019.

Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag op artikel 8 EVRM. We stellen vast dat betrokkene geen gezinsleven heeft opgebouwd in België. Betrokkene toont niet aan dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene slechts twee getuigenverklaringen voor, niettegenstaande zijn aangehaalde verblijf in België sinds 2015. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene toont dan ook niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden door het doden van personen die op dat moment niet meer actief deelnamen aan de vijandelijkheden gezien hun overgave en verwondingen. Deze medeplichtigheid vormde de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich bevindt. De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Hoewel betrokkene zeer weinig bewijzen voorlegt van een in België opgebouwd gezins- en privéleven gaat huidige beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het CGVS in zijn beslissing d.d. 06.07.2017 een niet terugkeer clause heeft opgenomen. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Betrokkene verwijst in de aanvraag naar overweging 11 van de Richtlijn 2008/115/EG, de terugkeerrichtlijn en meer specifiek artikel 6 van de terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds.

De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelander al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Zoals betrokkene zelf vermeldt zijn Europese lidstaten niet verplicht om een verblijfsvergunning toe te kennen aan niet-verwijderbare personen, maar kunnen zij dat doen als zij dit willen. Gezien de gepleegde feiten en de ernst ervan, en het feit dat betrokkene hier zelf de volledige verantwoordelijkheid voor draagt kan betrokkene geen aanspraak maken op een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wat nog altijd een gunstregel betreft.

Wat betreft de beweringen van betrokkene dat hij geen openbaar risico vormt, zich steeds als een voorbeeldig burger gedragen heeft, dat hij nooit manifeste of opzettelijke fraude heeft gepleegd, dat hij geen onjuiste gegevens verstrekt heeft, noch valse of vervalste documenten aangeboden heeft dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich verder op zijn medische problemen en de beweert dat hij opvolging, stabiliteit en rust nodig heeft. Hij legt diverse medische documenten voor: het document dd. 13.11.2019 van huisarts: recidiverende schouderluxaties, intermediair verslag van de urgentiedienst OLV Aalst-Asse-Ninove in verband met vervolgspraak na verblijf op spoedgevallendienst, het document van dr. Middernacht omtrent de uitgevoerde operatie aan schouder, het document met overzicht voor thuistherapie door dr. K. G., het document met overzicht voor thuistherapie door dr. T. V., het elektronisch voorschrift door dr. R. P. dd. 12.12.2020, het patiëntenboekje voor chirurgie en interventionele onderzoeken inzake de opname dd. 31.01.2020, de bevestiging van de afspraak dd. 27.11.2020. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Pachecolaan 44 te 1000 Brussel.).

Verder beweert betrokkene in 2015 naar België te zijn gekomen en op het moment van de aanvraag reeds zes jaar in België te verblijven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat blijkt uit zijn administratief dossier dat betrokkene wel degelijk het grondgebied verlaten heeft en vertrokken is naar het buitenland. In 2018 werden zijn vingerafdrukken geregistreerd in Luxemburg. In april 2019 reisde hij naar Duitsland, Mönchengladbach, alwaar hij op 08.05.2019 een VIB indiende. Op grond van de Dublinverordeningen oordeelden de Duitse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek. Na een verblijf van ongeveer drie tot vier maanden keerde hij terug naar België.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij werkbereid is en werk zou vinden als hij de toelating daartoe krijgt. Hij legt ter staving een werkbeloofte dd. 29.01.2021 voor van de zaakvoerder van Easy Tyre Lubbeek. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene door het voorleggen van één werkbeloofte zijn werkbereidheid onvoldoende aantoonde. Daarenboven kwam betrokkene in 2015 toe in België en toont hij op geen enkele manier aan dat hij in de voorafgaande jaren reeds werk gezocht heeft en/of gewerkt heeft. Betrokkene mocht werken tijdens zijn VIB, maar legt geen enkel bewijs voor dat hij dat toen effectief gedaan heeft. Van iemand die werkbereid is kan verwacht worden dat hij alle kansen grijpt om aan het werk te gaan. Dat hij nu, bij het indienen van zijn aanvraag artikel 9bis, opeens wél werkbereid blijkt wordt onvoldoende geacht als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt. Naast zijn werkbeloofte legt hij slechts twee verklaringen van kennissen voor, die bovendien een gesolliciteerd karakter hebben. Dat zij verklaren dat betrokkene een vriendelijke man is, dat hij een goed mens is en respectvol omgaat met iedereen, dat hij zich goed geïntegreerd heeft en zijn best doet om Nederlands te leren is onvoldoende om als bewijs aanvaard te worden dat betrokkene effectief geïntegreerd zou zijn. Betrokkene legt geen enkel officieel stuk voor dat zijn integratie bewijst. Het is niet onredelijk om te verwachten van een persoon die beweert lange tijd in België te verblijven dat hij toch een aanzienlijk aantal bewijzen van zijn integratie zou kunnen voorleggen. Betrokkene laat echter na om de nodige bewijsstukken toe te voegen. Door het feit dat betrokkene zich slechts beperkt tot het voorleggen van twee getuigenverklaringen en een werkbeloofte, en geen enkel officieel bewijs voorlegt van zijn integratie, kunnen we afleiden dat er geen sprake is van een uitgesproken wil tot integratie. Tenslotte merken we op dat betrokkene, op basis van de voorgaande elementen absoluut niet het voorwerp kan uitmaken van een verblijfsmachtiging. Er zijn namelijk ernstige aanwijzingen dat betrokkene actief betrokken is geweest bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid. Het feit dat deze feiten plaatsvonden in Afghanistan doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die in volle bewustzijn zes leden van de Taliban oppakte en hen doodschoot hoewel zij zich overgegeven hadden en ongewapend (hors combat) waren, hoewel hij wist dat dit door de Afghaanse overheid afgekeurd werd. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor

de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt en die de rechtstreekse oorzaak vormen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zich in een legal limbo bevindt: hij kan geen verblijfsrecht genieten als vluchteling of subsidiair beschermde, maar een terugkeer naar Afghanistan is evenmin een mogelijkheid. De enige optie om uit deze benarde situatie of legal limbo te geraken en te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften is een humanitaire regularisatie. Echter, zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt, maakte betrokkene zich schuldig aan oorlogsmisdaden. Geen machtiging tot verblijf wordt toegekend aan betrokkene, maar gezien hij volgens het CGVS niet overgebracht kan worden naar Afghanistan, wordt hij niet verwijderd van het Belgische grondgebied en dus voor de tijd noodzakelijk gedoogd. Betrokkene wordt dus actueel gedoogd, maar kan niet in het bezit gesteld worden van een verblijfsmachtiging gezien de oorlogsmisdaden waaraan hij zich bewust schuldig heeft gemaakt en die volgens het internationaal strafrecht niet verjaren. Het is aan de Commissaris-Generaal om te beoordelen of mijnheer verwijderd kan worden van het Belgische grondgebied. In de huidige context, zoals ook blijkt uit de laatste beslissing van het CGVS dd. 13.06.2023, is dat niet mogelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIGE MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 8 EVRM

Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt er gewezen op de misdaden waar verzoeker zich in Afghanistan als politieagent aan schuldig heeft gemaakt.

Er wordt gewezen op de beoordeling die het CGVS gemaakt heeft.

Er wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd dat verzoeker geen gezinsleven heeft in België, en dat verzoeker niet aantoont dat zijn sociale relaties onder artikel 8 van het EVRM zou vallen. Er wordt gewezen op verzoekers eigen verantwoordelijkheid voor de redenen voor zijn vlucht. Er wordt gesteld dat zijn privébelangen hieraan (er wordt niet verduidelijkt naar wat de ‘hieraan’ verwijst) ondergeschikt zijn en dat de beslissing niet gepaard gaat met een terugkeermaatregel. Verzoeker zou verder zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de feiten die hij gepleegd heeft.

Verwerende partij stelt verder dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is gezien verzoeker niet bevolen wordt het land te verlaten.

Verwerende partij acht de verwijzing naar de Terugkeerrichtlijn niet dienstig gezien deze verwerende partij niet verplicht om verzoeker te machtigen tot verblijf maar dit aan de lidstaten laat.

Verwerende partij acht de verwijzing naar openbare orde niet dienstig omdat verzoeker ook verwacht wordt zich aan de wetgeving te houden.

Verwerende partij stelt nog dat verzoeker voor wat betreft zijn medische problemen een beroep kan doen op artikel 9ter van de wet.

Verwerende partij geeft aan dat verzoeker wel degelijk het Rijk verlaten heeft en bescherming heeft gezocht in Duitsland maar dat hij onder de Dublin III Verordening terug werd gebracht naar België.

Verwerende partij besluit nog dat verzoeker zolang hij onverwijderbaar is gedoogd wordt op het grondgebied, maar niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Kritiek

Verzoeker meent dat artikel 8 EVRM wel degelijk van toepassing is op zijn specifieke geval.

Het is niet zo dat enkel indien er een verwijderingsbeslissing genomen wordt er een impact kan zijn op het recht op privéleven van een vreemdeling.

Er kan bijvoorbeeld gewezen worden op het arrest EHRM, Ghadamian t. Zwitserland, n° 21768/19 van 9 mei 2023, paragraaf 45: « La question à examiner en l'espèce est de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités suisses étaient tenues en vertu de l'article 8 de la Convention d'octroyer un permis de séjour au requérant afin de lui permettre de mener sa vie privée sur leur territoire et de ne pas l'expulser. Le cas d'espèce concerne donc non seulement la vie privée, mais aussi l'immigration et doit par conséquent être examiné sous l'angle des obligations positives de l'État défendeur (comparer avec Jeunesse, précité, § 105, A.S. c. Suisse, précité, § 46, et voir Danelyan, décision précitée). »

Verzoekers staat van precair verblijf, zonder perspectief op verandering, en de rol die de weigering te machtigen tot verblijf daarin speelt kan wel degelijk onder artikel 8 EVRM vallen.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dit een inmenging in het privéleven van een migrant kan uitmaken die een recht op regularisatie of een verblijfstitel opent in het arrest Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk van 17 januari 2006, met nr. 51431/99:

“70. Ainsi qu'elle l'a relevé dans la décision sur la recevabilité, la Cour considère que la présente requête se distingue d'affaires telles que Maaouia c. France (déc.), no 39652/98, CEDH 1999-II) ou Mehemi c. France (no 2) (no 53470/99, CEDH 2003-IV), en ce que la violation alléguée de l'article 8 provient, non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que la requérante a connue pendant une longue période.

71. La requérante expose en effet – et le Gouvernement ne l'a pas démentie sur ce point – que la précarité de son statut et l'incertitude sur son sort ont eu d'importantes conséquences pour elle sur le plan matériel et moral (emplois précaires et disqualifiés, difficultés sociales et financières, impossibilité faite d'un titre de séjour de louer un local et d'exercer l'activité professionnelle pour laquelle elle avait entrepris une formation).

72. La Cour considère que, dans les circonstances de l'espèce, la non délivrance d'un titre de séjour à la requérante pendant une aussi longue période, alors qu'elle résidait déjà régulièrement en France depuis plus de quatorze ans, a incontestablement constitué une ingérence dans sa vie privée et familiale. »

Ook in de zaak B.A.C. t. Griekenland, nr. 11981/15, van 13 oktober 2016, oordeelde het EHRM dat het een deel is van de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM om op een effectieve en toegankelijke wijze het privéleven van een migrant te beschermen om de staat van onzekerheid die voortvloeit uit de duur van verblijfsprocedures tot een minimum te beperken. Zie ook Sisojeva en anderen t. Letland, nr. 60654/00, 16 juni 2005, §105-111) waarin het Hof veel belang hecht aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar gemaakt in de voorafgaande periode

De vereiste van de proportionaliteit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Uit het arrest Hoti t. Kroatië, nr. 63311/14 van 26 april 2018 blijkt dat het EHRM zeer veel belang hecht aan staatloosheid en de implicaties hiervan, zoals het gegeven dat de betrokkene, anders dan andere migranten, niet de keuze heeft om elders een leven uit te bouwen of verder te zetten (§128 en 131 van dat arrest). Het EHRM acht het ook van belang dat hoewel het verblijf van de betrokkene niet altijd regulier was, hij de facto wel geduld werd (§129 van dat arrest).

Dit kan naar analogie toegepast worden op verzoeker die niet in de mogelijkheid is om in eender welk ander land te gaan leven en voor wie verwerende partij ook aangeeft dat ze zijn verblijf op het grondgebied niet zullen regulariseren maar weliswaar dulden.

Het is in Hoti v. Kroatië de onmogelijkheid een permanent verblijfsrecht te bekomen voor verzoeker, en de onzekerheid die met zijn verblijf gepaard gaat, waarvan het Hof oordeelt dat het een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Ook zonder formele beslissing tot verwijdering dient artikel 8 EVRM, om effectief te zijn, zo geïnterpreteerd te worden dat er garanties geboden worden dat het geen theoretisch recht is, maar praktisch en effectief. Daarbij rust er niet enkel een negatieve verplichting op de staat om zich te onthouden van een inmenging maar ook een positieve verplichting dat het gezinsleven of privéleven effectief beleefd kan worden. (Sisojeva en anderen t. Letland, nr. 60654/00, 16 juni 2005 § 104).

Het Hof oordeelt verder in dit arrest dat de voortgezette weigering een verblijfsrecht te weigeren op permanente basis aan de betrokkenen een inmenging uitmaakt in het privéleven. De inmenging wordt disproportioneel bevonden op grond van het langdurige verblijf op het grondgebied, de banden met het gastland in vergelijking met het herkomstland en dat er wel bijzonder zwaarwegende redenen zouden aangevoerd moeten worden om de regularisatie te weigeren van de betrokkenen hun verblijfsrecht. Het feit dat de betrokkenen een boete zouden gekregen hebben en geen effectieve straf zou er op wijzen dan het niet om een voldoende ernstige criminele inbreuk zou gaan om hen die regularisatie te weigeren. Het Hof hecht daarbij vooral ook belang aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar gemaakt in de voorafgaande periode (§§ 105-111). In die zin bestaat er dan ook een recht op verblijf onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst ook op rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk wat betreft de toepassing van artikel 8 EVRM op de verblijfssituatie van onverwijderbare vreemdelingen.

Ten eerste wordt het denkbaar geacht dat een vreemdeling in onwettig verblijf die onverwijderbaar is voor onafzienbare tijd gemachtigd wordt tot verblijf onder artikel 8 EVRM: "There may come a time when the prospects of the person ever being able safely to return, whether voluntarily or compulsorily, are so remote that it would irrational to deny him the status which would enable him to make a proper contribution to the community here, but that is another question." (R v. Secretary of State for the Home Department ex parte Khadir (FC), [2005] UKHL 39, United Kingdom: House of Lords (Judicial Committee), 16 June 2005, https://www.refworld.org/cases,GBR_HL,47d7f8302.html)

En in RA (IRAQ) vs SSHD, 2019 EWCA Civ 850, 17 mei 2019: "The authorities recognise that, in principle, there can exist a state of affairs, in respect of a person who is liable to be deported, where the prospects of that person ever being able safely to return, voluntarily or compulsorily, to his country of origin are so remote, that to keep him in that state of 'limbo' (i.e. stasis) would amount to a breach of his Article 8 rights; or, in the words of Lady Hale, mean that it would be irrational to deny him the status which would enable him to make a proper contribution to the community here." (stuk 2).

Verzoeker is onverwijderbaar en dit voor onvoorzienbaar lange tijd naar de toekomst toe.

Al van voor de machtsovername door de taliban kon hij onmogelijk naar Afghanistan verwijderd worden omdat hij er het risico liep het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Het CGVS wees hierbij op de zichtbaarheid van verzoekers functie, zijn werklocatie en actieve deelname aan het bestrijden van opstandelingen. Hij heeft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (pagina 2, kennisgeving van beslissing CGVS, 7 juli 2017).

Verwerende partij heeft verzoeker al eens een terugkeermaatregel opgelegd en deze werd door Uw Raad vernietigd.

Dit is uiteraard niet veranderd met de machtsovername door de taliban, integendeel. De vervolgers van verzoeker maken actueel de Afghaanse staat uit en het ziet er niet naar uit dat dit binnenkort zal veranderen. Op moment van schrijven is de taliban al meer dan 2 jaar de overheid in gans Afghanistan.

Bovendien zou een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan de schending uitmaken van het non-refoulement beginsel. En dit wordt ook niet betwist.

Verzoeker werkt mee met de Belgische Staat en geeft zicht op zijn situatie. Er is geen enkel gedrag dat hij kan vertonen dat het mogelijk maakt om een einde te stellen aan zijn onwettige verblijf. Hij heeft geen verblijfsrecht in een andere lidstaat. Hij zou actief door andere lidstaten teruggebracht worden onder de Dublin III Verordening. Hij heeft geen verblijfsrecht of perspectief op verblijfsrecht in een andere staat. Het is of België, waar hij verblijft, of Afghanistan, waar hij vervolging riskeert.

Verzoeker is al 8 jaar in België. Er is geen realistisch perspectief op verandering.

Verzoeker is gedoemd de rest van zijn leven in onwettig verblijf te spenderen, i.e. zonder toegang tot een inkomen, zonder mogelijkheid om te werken, zonder enige voorspelbaarheid, zonder toegang tot een ziekteverzekering, altijd met het risico opgepakt te worden door de politie, altijd in overtreding, en het bemoeilijk ook zijn sociale omgang met mensen gezien het stigma dat rust op onwettig verblijf.

Verzoeker heeft recht om op een plaats in de wereld in wettig verblijf te zijn zonder dat zijn leven in gevaar is. Hij heeft recht om ergens op een plaats in de wereld perspectief te hebben op werk, op normale sociale relaties, op de bescherming die met wettig verblijf gepaard gaat.

De limbo situatie waar verzoeker in gehouden wordt raakt zijn recht op een privéleven onder artikel 8 EVRM en verzoeker meent dat de Belgische staat in zijn specifieke geval een positieve verplichting heeft onder artikel 8 EVRM om te machtigen tot verblijf, en dat voor de beoordeling van de vraag of er een positieve verplichting bestaat rekening moet gehouden worden met hetgeen het Unierecht voorziet, of liever, verbiedt.

Hierbij dient in rekening te worden gebracht dat dit recht onder artikel 8 EVRM niet absoluut is, maar dat er een belangenafweging moet zijn waarbij verzoekers belang wordt afgewogen tegen het belang van de gemeenschap én dient er rekening te worden gebracht dat indien verzoeker gemachtigd zou worden tot verblijf dit een voorwaardelijk en beperkt verblijfsrecht zou zijn.

Het Unierecht laat de situatie waar verzoeker in gehouden wordt door verwerende partij niet toe. Dit is een essentieel punt om te beoordelen of er op in verzoekers specifieke geval op de Belgische Staat een verplichting rust om te machtigen tot verblijf.

Verzoeker is in onwettig verblijf. Hij beschikt niet over een verblijfsrecht of een tijdelijke machtiging tot verblijf. Verwerende partij legt hem evenwel bewust geen terugkeermaatregel meer op.

Artikel 1 van richtlijn 2008/115, met het opschrift „Toepassingsgebied”, bepaalt: “In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen.”

In artikel 2 van deze richtlijn, „Werkingssfeer”, is bepaald: “1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.”

Op basis van deze bepaling is de richtlijn valt verzoeker binnen de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn.

*Immers, uit artikel 3 van genoemde richtlijn, met het opschrift „Definities”, luidt:
Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: (...)*

2) „illegaal verblijf”: de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden [...] voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat;”

Artikel 6 van de richtlijn laat de lidstaten vervolgens geen enkele marge om zoals verwerende partij met de bestreden beslissing doet, vaststellen dat verzoeker over geen enkel verblijfsrecht beschikt maar geen terugkeerbesluit opleggen.

De Terugkeerrichtlijn is erop gericht dat lidstaten ofwel een verblijfsrecht toekennen, ofwel de terugkeer faciliteren, en er is geen ruimte voor eender wat ertussenin. Daar hebben de lidstaten geen discretionaire marge of beleidsvrijheid in.

Artikel 6 van de richtlijn stelt:

“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. [...]

3. De lidstaten kunnen ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die [...] door een andere lidstaat wordt teruggenomen. [...]

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. [...]

5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt [...] die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt”.

Dit zijn de communautaire marges waarbinnen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM spelen. Verwerende partij moet verzoeker ofwel een terugkeermaatregel opleggen, ofwel verzoeker machtigen tot verblijf, ofwel naar een andere lidstaat laten gaan waar hij verblijfsrecht heeft (quod non in casu), ofwel afzien van een terugkeerbesluit zolang een andere procedure loopt (quod non in casu).

Uiteraard legt artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de lidstaten geen verplichting op te machtigen tot verblijf maar geeft deze bepaling enkel aan dat de lidstaten op elk moment naar eigen inzicht kunnen en mogen machtigen tot verblijf en in dat geval mogen ze geen terugkeermaatregel opleggen. Maar deze beleidsvrijheid voorzien door artikel 6.4 van de richtlijn moet wel gelezen worden binnen artikel 6 zelf dat limitatief de mogelijkheden voor lidstaten opsomt en waarin wordt gesteld dat een derdelander in onwettig verblijf voor wie geen verblijfsprocedure loopt ofwel wordt verplicht terug te keren, ofwel wordt verplicht zich te begeven naar een andere lidstaat waar hij verblijfsrecht heeft, ofwel wordt gemachtigd tot verblijf.

In het arrest in de zaak C-329/11 Achughbabian heeft het Hof van Justitie vervolgens duidelijk bepaald dat de loyaliteitsplicht van de lidstaten en de vereisten van de doeltreffendheid vereisen dat lidstaten zo snel mogelijk de verwijdering uitvoeren.

De Terugkeerrichtlijn verdraagt geen kunstmatige ambiguïteit:

“45 In dit verband kan worden volstaan met vast te stellen dat zowel uit de loyaliteitsplicht van de lidstaten als uit de vereisten van doeltreffendheid die in herinnering zijn gebracht met name in punt 4 van de considerans van richtlijn 2008/115, volgt dat aan de bij artikel 8 van deze richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen de verwijdering uit te voeren, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan. Dat is vanzelfsprekend niet het geval indien de betrokken lidstaat, na te hebben vastgesteld dat het verblijf van de onderdaan van een derde land illegaal is, de uitvoering van het terugkeerbesluit, of zelfs de vaststelling op zich van dat besluit, laat voorafgaan door een strafrechtelijke vervolging, eventueel gevolgd door een gevangenisstraf. Een dergelijke handelwijze zou de verwijdering vertragen (arrest El Dridi, reeds aangehaald, punt 59) en wordt overigens niet vermeld onder de in artikel 9 van richtlijn 2008/115 genoemde rechtvaardigingen voor uitstel van de verwijdering.”

Dat verwerende partij geen enkele discretionaire bevoegdheid heeft om verzoeker noch tot verblijf te machtigen noch een terugkeerbesluit op te leggen blijkt ook duidelijk uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” (C/2017/6505):

“Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet.” (eigen benadrukking, pg 6)

“De volgende categorieën onderdanen van een derde land worden bijvoorbeeld beschouwd als illegaal verblijvend in een lidstaat: □ houders van een verlopen verblijfsvergunning of visum; □ houders van een ingetrokken verblijfsvergunning of visum; □ afgewezen asielzoekers; □ asielzoekers waarvoor is besloten dat hun verblijfsrecht is beëindigd; □ personen waaraan de toegang aan de grens is geweigerd; □ personen die zijn opgepakt wegens irreguliere grensoverschrijding; □ irreguliere migranten die zijn aangehouden op het grondgebied van een lidstaat; □ personen die niet het recht hebben om in de lidstaat van aanhouding te verblijven (ook al hebben zij dat recht in een andere lidstaat); □ personen die zich gedurende een termijn voor vrijwillig vertrek op het grondgebied van een lidstaat bevinden; □ personen waarvoor verwijdering is uitgesteld.” (eigen benadrukking, pg 7)

“De volgende categorieën van personen worden niet als illegaal verblijvend beschouwd, omdat zij (al dan niet tijdelijk) het recht hebben in een lidstaat te verblijven: □ asielzoekers die in de lidstaat verblijven waar zij

gedurende de behandeling van hun asielverzoek mogen verblijven; □ personen die verblijven in een lidstaat waar zij formeel een gedoogstatus hebben (mits dit volgens de nationale wetgeving als een legale verblijfsstatus wordt aangemerkt); □ houders van een frauduleus verworven verblijfsvergunning, zolang de verblijfsvergunning niet is ingetrokken en als een geldige vergunning wordt beschouwd.” (pg 7)

“• Onderdanen van derde landen op wie de in de terugkeerrichtlijn ingestelde terugkeerprocedure is toegepast en die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven zonder dat er een geldige reden is om niet terug te keren (scenario uit punt 48 van het arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C-329/11 Achughbadian), zijn illegaal verblijvend. De verwijzing van het Europees Hof van Justitie in de zaak Achughbadian betreft uitsluitend de verenigbaarheid van nationale strafrechtelijke maatregelen met de terugkeerrichtlijn. In dit arrest wordt niets gezegd over de werkingssfeer of de toepasselijkheid van de terugkeerrichtlijn en de algemene regel uit artikel 2, lid 1, blijft dan ook in stand: het is ofwel het één, ofwel het ander, hetgeen betekent dat een persoon illegaal verblijft en de terugkeerrichtlijn van toepassing is of dat een persoon het recht heeft te verblijven en de terugkeerrichtlijn niet van toepassing is.” (eigen benadrukking, pg 8)

“Lidstaten zijn verplicht een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft, tenzij het Unierecht uitdrukkelijk in afwijkingsmogelijkheden voorziet (zie het overzicht van uitzonderingen hieronder). Lidstaten mogen in de praktijk illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen niet gedogen zonder een terugkeerprocedure te starten of een verblijfsrecht te verlenen. Deze verplichting voor de lidstaten om een terugkeerprocedure te starten of een verblijfsrecht te verlenen, is erop gericht grijze gebieden te verkleinen, uitbuiting van illegalen te voorkomen en voor alle betrokkenen rechtszekerheid te scheppen.” (eigen benadrukking, p.22)

Er dient hierbij ook herinnerd te worden aan het feit dat het EHRM in het arrest *Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk* van 11 januari 2006, nr. 51431/99, in par. 69 aangeeft dat artikel 8 EVMR gelezen moet worden in het licht van de verplichtingen die het Unierecht oplegt.

Verzoeker heeft geen kans op terugkeer in de nabije toekomst. Hij kon niet terugkeren voor de taliban de macht overnam en kan dat nu ze aan de macht zijn zonder enige twijfel niet. Er is geen enkel realistisch perspectief op terugkeer.

Zijn vrees te worden gedood door de taliban is nog steeds zeer aanwezig en wordt niet betwist door het CGVS (pagina 3, kennisgeving van beslissing CGVS, 28 september 2020). Hoewel verzoeker zich al sinds 2015 in België bevindt is het risico voor verzoeker om het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen niet kleiner geworden. Integendeel, zijn familie werd meermaals bedreigd door de taliban en de taliban heeft zelfs de controle over zijn district overgenomen. De taliban is nog steeds op zoek naar verzoeker en diens familie (pagina 3, kennisgeving van beslissing CGVS, 28 september 2020).

Verzoeker bevindt zich al zes jaar in België . Hij vormt hier geen risico voor de openbare orde. Uiteraard hoort hij zich aan de Belgische wet te houden en dat doet hij ook.

De feiten die hij in Afghanistan gepleegd heeft vonden plaats in een zeer specifieke context, de strijd tegen de taliban. Verzoeker is om die reden dan ook uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de voordelen die met de vluchtelingenstatus gepaard gaan.

De rechtspraak van het Hof van Justitie kan handvaten bieden voor de beoordeling van de openbare orde impact van de feiten gepleegd in Afghanistan die aanleiding gegeven hebben tot verzoekers uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

In arrest C-331/16 en C-366/16 van 2 mei 2018 van het Hof van Justitie wordt verduidelijkt welke rol feiten die aanleiding hebben gegeven tot de toepassing van artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie maar dan wel vanuit het perspectief van de inperking van het recht op vrij verkeer van Unieburgers. Desalniettemin reikt dit arrest een instrumentarium aan dat toelaat op een meer objectieve wijze verzoekers situatie te benaderen.

Het Hof oordeelt in dit arrest als volgt:

“50 In dit verband zij eraan herinnerd dat de in artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève en in artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95 genoemde gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus zijn ingevoerd om personen die de aan die status verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, uit te sluiten, en om te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke aansprakelijkheid kunnen ontsnappen, zodat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet afhankelijk is gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (zie in die zin arrest van 9 november 2010, B en D, C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661, punt 104).

51 Hieruit volgt dat wanneer ten aanzien van de betrokken persoon in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus krachtens een van die bepalingen is gegeven, op grond daarvan niet automatisch kan worden geconstateerd dat de loutere aanwezigheid van die persoon op het grondgebied van het gastland een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea, eerste volzin, van richtlijn 2004/38.

52 Maatregelen die worden gerechtvaardigd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen dan ook pas worden genomen wanneer, na een beoordeling per geval door de bevoegde nationale instanties, blijkt dat het persoonlijke gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (arrest van 8 december 2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak; zie in die zin ook arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 77).

53 Die beoordeling is dus mede noodzakelijk ten behoeve van de eventuele vaststelling door de bevoegde instantie van een lidstaat van een op redenen van openbare orde of openbare veiligheid in de zin van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebaseerde maatregel tegen een persoon ten aanzien van wie de op asielgebied bevoegde instanties hebben geoordeeld dat er ernstige redenen waren om te veronderstellen dat hij misdrijven heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen vallende onder artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève of artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95.

54 Bij die beoordeling moet rekening worden gehouden met de vaststellingen in het ten aanzien van de betrokken persoon gegeven besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen en het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van de strafrechtelijke aansprakelijkheid zoals dwang of noodweer.

55 Dat onderzoek is te meer noodzakelijk in de gevallen waarin, zoals in de hoofdingen, de belanghebbende niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de misdrijven of gedragingen die ter rechtvaardiging van de afwijzing van zijn asielaanvraag in het verleden zijn ingeroepen.

56 Bovendien impliceert in het algemeen de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 29).

57 In het onderhavige geval vraagt de verwijzende rechter in zaak C-331/16 zich af of het van belang is dat lange tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de feiten die de uitsluiting van K. van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève hebben gerechtvaardigd.

58 In dit verband is het tijdsverloop sinds dat plegen stellig een gegeven dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden.

59 In zaak C-366/16 vraagt de verwijzende rechter zich af of voor die beoordeling het gevaar voor recidive in de lidstaat van ontvangst relevant is, wanneer de in artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève of in artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde misdrijven of gedragingen zich in het land van herkomst van de betrokkene hebben voorgedaan in een specifieke historische en maatschappelijke context die zich niet opnieuw zal voordoen in die lidstaat.

60 Dienaangaande moet worden opgemerkt dat, al lijkt het weinig waarschijnlijk dat dergelijke misdrijven of gedragingen zich kunnen herhalen buiten de specifieke historische en maatschappelijke context, gedrag van de betrokkene dat ervan getuigt dat hij nog steeds een – uit die misdrijven of die gedragingen blijkende – houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, op zich een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 kan opleveren.

61 Gepreciseerd moet nog worden dat, zoals blijkt uit artikel 27, lid 2, van die richtlijn en uit vaste rechtspraak van het Hof, een maatregel waarbij het recht van vrij verkeer wordt beperkt slechts

gerechtvaardigd kan zijn indien hij het evenredigheidsbeginsel eerbiedigt, waartoe moet worden vastgesteld of die maatregel de verwezenlijking van het ermee nagestreefde doel waarborgt en niet verder gaat dan ter bereiking van dat doel noodzakelijk is (zie in die zin arrest van 17 november 2011, Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

62 *Voor die beoordeling moet de dreiging die van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon uitgaat voor de fundamentele belangen van de samenleving van het gastland, worden afgewogen tegen de bescherming van de rechten die de burgers van de Unie en hun familieleden aan richtlijn 2004/38 ontleen (zie in die zin arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

63 *In het kader van die beoordeling moet rekening worden gehouden met de fundamentele belangen waarvan het Hof de eerbiediging waarborgt, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

64 *Zoals de advocaat-generaal in punt 112 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dient het gastland in die context onder meer na te gaan of het niet mogelijk is andere maatregelen vast te stellen die de vrijheid van verkeer en verblijf van de betrokkene minder aantasten en even doeltreffend zijn om de bescherming van de ingeroepen fundamentele belangen te waarborgen (zie in die zin arrest van 17 november 2011, Aladzhev, C-434/10, EU:C:2011:750, punt 47).*

65 *Gelet op bovenstaande overwegingen moet op de eerste twee vragen en het eerste deel van de derde vraag in zaak C-331/16 en op de vraag in zaak C-366/16 worden geantwoord dat artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat wanneer ten aanzien van een burger van de Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag van Genève of krachtens artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95, de bevoegde instanties van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen.*

66 *Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.*

67 *Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.”*

De uitsluiting van de vluchtelingenstatus kan niet volstaan om te zeggen dat de aanwezigheid van die persoon in het gastland een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (punt 51). Er is daartoe een gevalsmatige beoordeling nodig waarbij rekening moet worden gehouden met de gepleegde feiten en de context waarin deze gepleegd werden (punt 54). Dit is nog belangrijker in zaken waarin de betrokkene niet strafrechtelijk veroordeeld werd (punt 55). Daarenboven moet er een dreiging zijn naar de toekomst toe wat impliceert dat de betrokkene een neiging heeft om het gedrag te herhalen, al kan het zijn dat het enkele feit dat het gedrag ooit gesteld werd voldoet om te stellen dat die dreiging er nog steeds is (punt 56). Het tijdsverloop sinds de feiten zijn gepleegd, en het

gedrag van de betrokkene sindsdien, is een relevant feit ter beoordeling (punt 58). Dat de feiten zich hebben voorgedaan in een specifieke historische en maatschappelijke context die zich niet opnieuw zal voordoen in de lidstaat is eveneens relevant, maar niet zozeer indien het gedrag van de betrokkene ervan getuigt dat hij nog steeds een – uit die misdrijven of die gedragingen blijkende – houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast (punt 59 en 60). Alleszins moet het evenredigheidsbeginsel eerbiedigd worden en dient de maatregel niet verder te gaan dan voor het doel noodzakelijk is (punt 61). Voor de afweging moet rekening gehouden worden met enerzijds het recht op een privéleven, of er geen minder verregaande beperkingen mogelijk zijn en uiteraard de belangen van de samenleving (punten 62 e.v.).

In verzoekers geval zitten we met feiten die specifiek gepleegd zijn in de strijd tegen de taliban in Afghanistan. De feiten zijn bijna 10 jaar geleden gepleegd. Verzoeker is niet strafrechtelijk vervolgd voor deze feiten maar heeft zijn betrokkenheid wel toegegeven. De kans dat verzoeker opnieuw dergelijke feiten pleegt is, gelet op de totaal verschillende context, onbestaande. Verzoeker is onverwijderbaar, hij gaat sowieso op het grondgebied blijven en verwerende partij geeft ook aan dit verblijf te zullen gedogen. De impact van de maatregel op het effectieve risico dat verzoeker door de gepleegde feiten zou vormen is met andere woorden onbestaande, omdat het niets verandert of poogt te veranderen aan verzoekers aanwezigheid in België, maar enkel aan de modaliteiten van die aanwezigheid.

Verzoeker vraagt ook geen onbeperkt of onvoorwaardelijk verblijfsrecht. Wat verzoeker vraagt aan verwerende partij heeft niets te maken met het statuut van vluchteling, dat slechts zeer moeilijk kan ingetrokken worden, en de verblijfs- en andere voordelen die ermee te maken hebben. Wat verzoeker vraagt is de tijdelijke machtiging tot verblijf en verwerende partij kan en mag dit aan de gewenste voorwaarden koppelen zoals niet afhankelijk worden van openbare bijstand, geen openbare orde feiten plegen, of expliciet maken dat verzoeker slechts gemachtigd wordt tot verblijf zolang hij onverwijderbaar is en blijft.

Wat verzoekende partij vraagt is een beperkt verblijfsrecht dat verwerende partij kan verbinden aan de voorwaarden die voor haar belangrijk zijn. Als de taliban ooit van de macht verdreven worden, of als verzoeker een verblijfsrecht verwerft in een derde land, of als verzoeker op het grondgebied openbare orde feiten zou plegen dan kan verwerende partij besluiten niet langer te machtigen tot verblijf.

Het is dus niet zo dat verwerende partij door verzoeker tijdelijk te machtigen tot verblijf voor voldongen feiten zou komen te staan. Dit is uiteraard relevante informatie om de proportionaliteit van de inmenging in verzoekers privéleven in te kunnen schatten.

Verwerende partij schendt het evenredigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM door verzoeker niet te machtigen tot verblijf maar wel te gedogen op het grondgebied.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire

bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend wel werden aanvaard, maar dat verweerder oordeelde dat er geen redenen zijn om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf langer dan drie maanden in het Rijk. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de minister of zijn gemachtigde bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid, zoals verzoeker zelf aangeeft. Zoals verzoeker eveneens aangeeft brengt deze zeer ruime appreciatiebevoegdheid een verplichting mee voor de gemachtigde om zijn beslissing afdoende te motiveren. De ruime discretionaire bevoegdheid houdt ook in dat de overheid een afweging maakt van alle elementen die haar worden voorgelegd, waarbij zij bijzondere aandacht dient te besteden aan eventuele humanitaire gronden of elementen die het privé- of gezinsleven van de vreemdeling betreffen. Die appreciatie moet op haar beurt voldoen aan de eisen van zorgvuldigheid, redelijkheid en motivering.

De Raad erkent dat de beoordeling van een internationaal beschermingsverzoek verschilt van de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt evenwel niet in dat de gemachtigde geen gewicht zou mogen toekennen aan bepaalde vaststellingen die in die beschermingsprocedure zijn gemaakt.

De gemachtigde van de minister baseerde zich bij het nemen van de ongegrondheidsbeslissing op het bestaan van ernstige redenen om aan te nemen dat verzoeker zich persoonlijk schuldig maakte aan oorlogsmisdaden tijdens zijn activiteit als lid van de Afghan Local Police (ALP), met name het bevel en de uitvoering van de buitengerechtelijke executie van zes talibanstrijders, van wie hij wist dat ze *hors combat* waren. Deze feiten leidden tot de uitsluiting van verzoeker van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Deze uitsluiting werd bevestigd in een arrest van de Raad van 12 april 2018.

Deze motieven van de bestreden beslissing vinden aldus steun in concrete en door stukken gestaafde vaststellingen die voortvloeien uit de eerdere beoordeling door het CGVS. In het bijzonder wordt verwezen naar de uitsluitingsgrond op basis van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag en het concrete gedrag van verzoeker, waaronder het opzettelijk doden van tegenstanders die niet meer deelnamen aan vijandelijkheden. Deze elementen zijn relevant bij de appreciatie van de vraag of de gunstmaatregel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan verzoeker kan worden toegekend.

De Raad wijst erop dat het bestaan van een niet-terugleidingsclausule in de beslissing van het CGVS niet automatisch leidt tot een verplichting tot toekenning van een verblijfsmachtiging. De niet-verwijderbaarheid die daaruit voortvloeit, is het gevolg van het beginsel van non-refoulement zoals gewaarborgd door artikel 3 van het EVRM, maar impliceert geen positief verblijfsrecht. De Raad verwijst in dit verband naar de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het arrest "*Jeunesse t. Nederland*", waarin werd geoordeeld dat het feit dat een staat het verblijf van een vreemdeling gedooft, zelfs gedurende een lange periode, niet automatisch leidt tot een verplichting onder artikel 8 van het EVRM om verblijf toe te staan. Enkel bij het bestaan van bijkomende, uitzonderlijke omstandigheden kan van de staat worden verlangd dat hij verblijf toekent.

Verzoeker beroept zich op de arresten "*Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk*" en "*Ghadamian t. Zwitserland*" om te betogen dat zijn precare toestand, veroorzaakt door het ontbreken van een verblijfsstatuut ondanks langdurige aanwezigheid in België, een inmenging in zijn privéleven uitmaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM, die regularisatie vereist. De Raad stelt vast dat in het arrest "*Ghadamian*" het EHRM tot een schending van artikel 8 van het EVRM kwam op basis van een cumulatie van factoren, waaronder de extreem lange duur van het verblijf (vierenvijftig jaar), de hoge leeftijd van verzoeker, zijn langdurige legale verblijf (drieëndertig jaar) voorafgaand aan de irreguliere periode (twintig jaar), het bestaan van nauwe familiebanden op het grondgebied, en het ontbreken van daadwerkelijke pogingen tot verwijdering door de autoriteiten gedurende meerdere decennia.

In het voorliggende geval is de situatie van verzoeker fundamenteel anders. Hoewel zijn verblijf in België reeds tien jaar duurt, is dit verblijf van bij aanvang irregulier geweest, met uitzondering van de periodes waarin zijn verzoeken om internationale bescherming werden onderzocht. Verzoeker werd bovendien uitgesloten van bescherming wegens ernstige internationale misdrijven, waarvan de aanwijzingen als ernstig en concreet werden beoordeeld door het CGVS en door de Raad bevestigd. Er is geen sprake van langdurig legaal verblijf voorafgaand aan het irreguliere verblijf, noch van minderjarige kinderen met verblijfstitel, noch van medische of andere kwetsbaarheidsfactoren die een uitzondering zouden kunnen rechtvaardigen. De Belgische autoriteiten hebben daarnaast blijk gegeven van inspanningen om tot verwijdering over te gaan, doch worden hierin beperkt door het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker voert aan dat er geen realistisch perspectief bestaat op terugkeer naar Afghanistan, gelet op de consolidatie van het regime van de taliban. Hij stelt dat hem geen alternatieve mogelijkheid rest om een einde te maken aan zijn onwettig verblijf in België. Verzoeker beschikt niet over een verblijfsrecht in een andere lidstaat van de Europese Unie, en zou, bij vertrek naar een andere lidstaat, ingevolge de Dublin III-Verordening, opnieuw naar België worden teruggebracht. Hij benadrukt dat hij zich reeds acht jaar op het Belgisch grondgebied bevindt zonder vooruitzicht op een verandering van zijn verblijfsituatie. Deze toestand heeft volgens hem tot gevolg dat hij zich in een juridisch vacuüm bevindt, waarin hij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt, geen eigen inkomen kan verwerven, geen toegang geniet tot de sociale zekerheidsregelingen, en voortdurend het risico loopt op controle en arrestatie door de politie. Verzoeker stelt dat deze toestand een nefaste impact heeft op zijn sociaal leven en toekomstperspectief.

Waar verzoeker er tevens op wijst dat hij door de beslissing van de commissaris-generaal werd uitgesloten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat in dezelfde beslissing een niet-terugleidingsclausule werd opgenomen, waarmee wordt erkend dat het niet aangewezen

is verzoeker gedwongen terug te leiden naar zijn land van herkomst. Verzoeker leidt hieruit af dat hij zich in een juridisch vacuüm bevindt zolang hem geen verblijfsmachtiging wordt toegekend.

De Raad is van oordeel dat deze vaststelling, namelijk dat verzoeker enerzijds werd uitgesloten van internationale bescherming wegens ernstige misdrijven en anderzijds niet kan worden teruggezonden naar zijn land van herkomst wegens het verbod op refolement, niet automatisch met zich meebrengt dat hij daarom gemachtigd moet worden tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De toepassing van deze bepaling valt immers onder de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde minister, die discretionair oordeelt over de opportuniteit van toekenning van de gevraagde machtiging.

De Raad stelt vast dat deze appreciatie in de bestreden beslissing berust op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, met name zijn persoonlijke betrokkenheid bij oorlogsmisdaden, zoals vastgesteld in het kader van zijn uitsluiting van internationale bescherming. De gemachtigde heeft binnen deze context, en gelet op de finaliteit van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat het verlenen van een verblijfsmachtiging niet aangewezen is. De omstandigheid dat verzoeker zich ten gevolge van deze afwijzing in een preciaire situatie bevindt, betekent niet dat de overheid gehouden zou zijn om, louter op basis daarvan, de gunstmaatregel toe te kennen.

Voor zover verzoeker stelt dat er door de combinatie van het non-refoulementbeginsel en de weigering van regularisatie sprake is van een juridisch vacuüm, merkt de Raad op dat deze grief neerkomt op wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is. De situatie waarin verzoeker zich bevindt, hoe problematisch ook, is het gevolg van wettelijke bepalingen die voorzien zijn in artikel 12 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU en in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, zoals omgezet in de Belgische vreemdelingenwet, meer bepaald artikelen 52/5 en 55/5. Deze bepalingen voorzien uitdrukkelijk in de mogelijkheid tot uitsluiting van bescherming in geval van ernstige misdrijven, ook wanneer terugzending in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Voor zover verzoeker zich beroept op artikel 8 van het EVRM en het juridisch vacuüm waarin hij stelt te verkeren, herinnert de Raad aan hetgeen hoger werd overwogen, namelijk dat deze situatie op zich geen automatische positieve verplichting in hoofde van de overheid creëert tot het verlenen van een verblijfsrecht. De Raad verwijst hiervoor naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat herhaaldelijk heeft geoordeeld dat een gedoogd verblijf in preciaire omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen, bij bijkomende zwaarwegende elementen, aanleiding kan geven tot een verplichting tot regularisatie. *In casu* ontbreken dergelijke bijkomende omstandigheden, terwijl de uitsluiting van verzoeker en zijn onverwijderbaarheid rechtens voorzien zijn in nationale en internationale regelgeving, en voortvloeien uit zijn eigen handelen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de verplichtingen die voor de lidstaten voortvloeien uit de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Hij stelt zich in een situatie van onwettig verblijf te bevinden, waarbij verwerende partij er bewust voor zou kiezen om noch een terugkeerbesluit uit te vaardigen, noch enig verblijfsrecht toe te kennen.

Volgens verzoeker biedt artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn geen ruimte aan de lidstaten om, zoals *in casu*, een persoon langdurig in een preciaire situatie zonder enige formele rechtspositie te laten verblijven. Hij stelt dat de richtlijn de lidstaten verplicht om ofwel een terugkeerprocedure op te starten, ofwel een verblijfsrecht toe te kennen in de bij artikel 6, lid 4, bedoelde uitzonderingsgevallen. De keuze van verwerende partij om geen van beide trajecten te volgen, zou volgens verzoeker neerkomen op een situatie van stilzwijgend gedogen, hetgeen onverenigbaar zou zijn met het Unierecht. Verzoeker verwijst ter staving van dit betoog onder meer naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 december 2011 in zaak C-329/11 (*Achughbabian*), alsook naar het Gemeenschappelijk Terugkeerhandboek van de Europese Commissie. Hieruit zou volgens hem blijken dat een lidstaat niet de bevoegdheid heeft om personen zonder formeel statuut langdurig op haar grondgebied te laten verblijven zonder enige terugkeermaatregel of regularisatiebeslissing.

De Raad stelt vast dat de Terugkeerrichtlijn, overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, beoogt om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend terugkeerbeleid tot stand te brengen, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid van de betrokken personen (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, punten 38 en 87). De richtlijn is evenwel van toepassing op procedures die leiden tot de vaststelling en uitvoering van een terugkeerbesluit. *In casu* gaat het om een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde een bepaling van louter nationale aard. Artikel 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn legt de lidstaten geen verplichting op om aan illegaal verblijvende derdelanders een

verblijfsrecht toe te kennen (zie HvJ 5 juni 2014, *Mahdi*, punt 89), maar bepaalt enkel dat, indien een lidstaat beslist om een dergelijke persoon een verblijfsrecht te verlenen, lopende terugkeerprocedures moeten worden beëindigd en reeds genomen terugkeerbesluiten moeten worden geschorst of ingetrokken.

Deze bepaling regelt aldus uitsluitend de verhouding tussen enerzijds een autonoom door de lidstaat verleend verblijfsrecht en anderzijds een bestaand terugkeerbesluit. De bevoegdheid om al dan niet tot het verlenen van verblijf over te gaan in dergelijke gevallen blijft exclusief toekomen aan de lidstaten. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarop verzoeker zich beroept, is geen omzetting van de Terugkeerrichtlijn, maar vormt een discretionaire regularisatiegrondslag van louter nationale aard. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt ook geen bepaling ter omzetting van het Unierecht, zodat verzoeker zich niet met vrucht kan beroepen op artikel 6, lid 4, van de richtlijn. De gemachtigde van de staatssecretaris dient zich bij de beoordeling van een dergelijke aanvraag uitsluitend te baseren op de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Uit de bewoordingen van artikel 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn kan niet worden afgeleid dat de lidstaten verplicht zouden zijn om een verblijfsvergunning toe te kennen wanneer er redenen zijn om geen terugkeerbesluit uit te vaardigen. Ook het arrest *“Achughbabian”*, waarnaar verzoeker verwijst, kan niet worden gelezen als steun voor een dergelijke verplichting. In dat arrest oordeelde het Hof van Justitie dat strafrechtelijke sancties ter zake van illegaal verblijf enkel toelaatbaar zijn nadat de terugkeerprocedure conform de richtlijn werd toegepast en zonder resultaat is gebleven. Het Hof spreekt zich daarentegen niet uit over de vraag of een lidstaat verplicht zou zijn tot regularisatie indien verwijdering onmogelijk blijkt, bijvoorbeeld om redenen van non-refoulement of ter uitvoering van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Voor zover verzoeker zich bovendien beroept op het Gemeenschappelijk Terugkeerhandboek van de Europese Commissie, merkt de Raad op dat dit handboek geen bindend rechtsinstrument vormt. Het beoogt louter de uniforme toepassing van de richtlijn te ondersteunen via richtsnoeren en aanbevelingen. De door verzoeker geciteerde passages betreffen casussen van personen die niet of niet langer beschikken over een verblijfsrecht. De specifieke situatie van een vreemdeling die op grond van artikel 1 F van het Verdrag van Genève van de vluchtelingenstatus werd uitgesloten, wordt daarin niet besproken.

De verblijfssituatie van verzoeker, die krachtens artikel 1, F is uitgesloten van de vluchtelingenstatus en voor wie geen formeel rechtskader bestaat dat zijn aanwezigheid op het grondgebied regelt, dient bijgevolg te worden beoordeeld op individuele basis, binnen de door het EVRM getrokken grenzen, zoals verzoeker zelf overigens erkent.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag op artikel 8 EVRM. We stellen vast dat betrokkene geen gezinsleven heeft opgebouwd in België. Betrokkene toont niet aan dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene slechts twee getuigenverklaringen voor, niettegenstaande zijn aangehaalde verblijf in België sinds 2015. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Betrokkene toont dan ook niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Tenslotte benadrukken we nogmaals dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden door het doden van personen die op dat moment niet meer actief deelnamen aan de vijandelijkheden gezien hun overgave en verwondingen. Deze medeplichtigheid vormde de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich bevindt. De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Hoewel betrokkene zeer weinig bewijzen voorlegt van een in België opgebouwd gezins- en privéleven gaat huidige beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het CGVS in zijn beslissing d.d. 06.07.2017 een niet terugkeer clause heeft opgenomen. Het betoog van verzoekende partij

betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.”

De bestreden beslissing stelt vast dat een effectieve terugkeer naar Afghanistan momenteel niet aan de orde is. Verzoeker keert in zijn betoog terug naar de eerdere verwijderingsbeslissing en wijst op de specifieke context waarin de aan hem verweten feiten zich hebben voorgedaan.

Verzoeker verwijst in dat verband uitvoerig naar het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018 in de gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16 en betoogt dat bij het beoordelen van het risico voor de openbare orde rekening moet worden gehouden met de specifieke maatschappelijke en historische context binnen de welke bepaalde feiten werden gepleegd. De Raad merkt op dat deze arresten betrekking hebben op de uitlegging van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG, die de voorwaarden vastlegt waaronder lidstaten het recht van vrij verkeer en verblijf van EU-burgers en hun familieleden kunnen beperken om redenen van openbare orde, veiligheid of volksgezondheid. Deze rechtspraak is derhalve niet rechtstreeks relevant met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien werd de bestreden beslissing steunt de bestreden beslissing niet op een motivering met betrekking tot een actuele en reële bedreiging voor de samenleving. De beslissing steunt integendeel op een appreciatie in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij de minister of zijn gemachtigde beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid. De bestreden beslissing verantwoordt deze weigering op grond van de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten van openbare orde, die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. Deze elementen werden geacht van die aard te zijn dat een gunstmaatregel in de zin van artikel 9bis niet aangewezen werd geacht.

De bestreden beslissing motiveert verder met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie:

“Betrokkene beroept zich verder op zijn medische problemen en de beweert dat hij opvolging, stabiliteit en rust nodig heeft. Hij legt diverse medische documenten voor: het document dd. 13.11.2019 van huisarts: recidiverende schouderluxaties, intermediair verslag van de urgentiedienst OLV Aalst-Asse-Ninove in verband met vervolgspraak na verblijf op spoedgevallendienst, het document van dr. Middernacht omtrent de uitgevoerde operatie aan schouder, het document met overzicht voor thuistherapie door dr. K. G., het document met overzicht voor thuistherapie door dr. T. V., het elektronisch voorschrift door dr. R. P. dd. 12.12.2020, het patiëntenboekje voor chirurgie en interventionele onderzoeken inzake de opname dd. 31.01.2020, de bevestiging van de afspraak dd. 27.11.2020. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Pachecolaan 44 te 1000 Brussel.).

Verder beweert betrokkene in 2015 naar België te zijn gekomen en op het moment van de aanvraag reeds zes jaar in België te verblijven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat blijkt uit zijn administratief dossier dat betrokkene wel degelijk het grondgebied verlaten heeft en vertrokken is naar het buitenland. In 2018 werden zijn vingerafdrukken geregistreerd in Luxemburg. In april 2019 reisde hij naar Duitsland, Mönchengladbach, alwaar hij op 08.05.2019 een VIB indiende. Op grond van de Dublinverordeningen oordeelden de Duitse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek. Na een verblijf van ongeveer drie tot vier maanden keerde hij terug naar België.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij werkbereid is en werk zou vinden als hij de toelating daartoe krijgt. Hij legt ter staving een werkbelofte dd. 29.01.2021 voor van de zaakvoerder van Easy Tyre Lubbeek. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene door het voorleggen van één werkbelofte zijn werkbereidheid onvoldoende aantoonde. Daarenboven kwam betrokkene in 2015 toe in België en toont hij op geen enkele manier aan dat hij in de voorafgaande jaren reeds werk gezocht heeft en/of gewerkt heeft. Betrokkene mocht werken tijdens zijn VIB, maar legt geen enkel bewijs voor dat hij dat toen effectief gedaan heeft. Van iemand die werkbereid is kan verwacht worden dat hij alle kansen grijpt om aan het werk te gaan. Dat hij nu, bij het

indienden van zijn aanvraag artikel 9bis, opeens wél werkbereid blijkt wordt onvoldoende geacht als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt. Naast zijn werkbeploofte legt hij slechts twee verklaringen van kennissen voor, die bovendien een gesolliciteerd karakter hebben. Dat zij verklaren dat betrokkene een vriendelijke man is, dat hij een goed mens is en respectvol omgaat met iedereen, dat hij zich goed geïntegreerd heeft en zijn best doet om Nederlands te leren is onvoldoende om als bewijs aanvaard te worden dat betrokkene effectief geïntegreerd zou zijn. Betrokkene legt geen enkel officieel stuk voor dat zijn integratie bewijst. Het is niet onredelijk om te verwachten van een persoon die beweert lange tijd in België te verblijven dat hij toch een aanzienlijk aantal bewijzen van zijn integratie zou kunnen voorleggen. Betrokkene laat echter na om de nodige bewijsstukken toe te voegen. Door het feit dat betrokkene zich slechts beperkt tot het voorleggen van twee getuigenverklaringen en een werkbeploofte, en geen enkel officieel bewijs voorlegt van zijn integratie, kunnen we afleiden dat er geen sprake is van een uitgesproken wil tot integratie. Tenslotte merken we op dat betrokkene, op basis van de voorgaande elementen absoluut niet het voorwerp kan uitmaken van een verblijfsmachtiging. Er zijn namelijk ernstige aanwijzingen dat betrokkene actief betrokken is geweest bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid. Het feit dat deze feiten plaatsvonden in Afghanistan doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die in volle bewustzijn zes leden van de taliban oppakte en hen doodschoot hoewel zij zich overgegeven hadden en ongewapend (hors combat) waren, hoewel hij wist dat dit door de Afghaanse overheid afgekeurd werd. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt en die de rechtstreekse oorzaak vormen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke levensomstandigheden, zich in een situatie bevindt die dermate precair of mensonterend is dat sprake zou zijn van extreme materiële armoede of van een toestand van uitgesloten kwetsbaarheid, zodanig dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zou zijn geschonden.

Evenmin blijkt uit het betoog van verzoeker dat hij zich momenteel in een situatie bevindt waarin een bestaand privé- of gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, zou worden geschonden. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke situatie een voldoende ernstige drempel bereikt die, in samenhang met andere elementen, aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens een mensonterende of vernederende behandeling.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT